

Per què vull compartir aquests poemes?

Quan vaig començar a escriure aquest llibre, feia dos anys que havia mort el meu pare i la meva mare estava greument malalta. Vaig ser, durant un any, la seva cuidadora a temps total i, durant molts mesos i envoltada de la meva família, el principal pont entre el seu llit i la resta del món. Potser això, el fet de portar-li, dia a dia, l'ofrena de la vida que batejava al seu voltant, em va fer retrobar l'apreciació de les meravelles que se'ns fan accessibles, quan ens deixem portar per la innocència d'una concepció pura de la vida.

El meu retir va esdevenir una obertura, una expansió que em va servir per acceptar la situació, confiar en la providència i superar moments molt difícils, entrant en una dimensió que travessava el llindar de la incertesa per endinsar-se en la certesa de l'amor:

“Jo sóc jo i tu ets tu.
Jo sento el meu dolor,
tu sents el teu.
Jo sento el meu plaer,
tu sents el teu.
Però entre tu i jo
hi ha un fil de germanor
que uneix els nostres mons.”

Hi ha ponts invisibles que ens poden portar a tocar el cel; que ens eleven per sobre de les circumstàncies i ens donen una visió de lleugeresa i harmonia; que transformen l'entrega en llibertat i la por en confiança; que ens allunyen del patiment potencial i ens apropen a la plenitud de tot el que estimem.

Vaig sentir el buit i el vaig omplir de bellesa infinita. Vaig entendre, més que mai, que no hi ha amor sense bondat, i que la bondat no és un sacrifici sinó un alliberament. Vaig saber que l'acceptació no és resignació i que el conjunt del que donem i el que rebem generosament i amb humilitat, ens fa més lliures; vaig entendre que el sentiment és una força que ens pot enfonsar o elevar fins allà on ens porti la fe.

Els meus pares m'han donat la vida, fins i tot quan ja no els he tingut físicament, perquè ells m'han ensenyat que l'amor és infinit i no té límits. I la vida, en definitiva, no és res més que una gran successió d'històries d'amor.

**“La llum del sol és com l'amor
que el nostre cor sent per tu.”**

Dedicat al meu pare.

**“La bondat és la teva perfecció.
Això és el que ens has deixat.”**

Dedicat a la meva mare.

Agafó el bolígraf i deixo escriure el meu cor. Primer tanco els ulls i m'endinso en la calidesa de l'amor feliç. És com un sol que s'expandeix i em fa possible arribar al regne màgic de la imaginació real. Puc imaginar-me qualsevol cosa que em fa feliç i el sentiment de plenitud es converteix en la meva realitat. Això no t'ho pot prendre ningú. Tot és meu i jo sóc de tot. És una fusió i no he d'anar més enllà perquè en aquest punt no hi ha negativitat, tot és bo, amorós, positiu, és l'amor feliç que mou el món, a través del meu propi món.

Primer text del diari original (març 2009)

Els paisatges m'enamoren, m'arriben al cor, m'alimenten l'esperit. Em donen un missatge de grandesa, de bellesa senzilla i natural, d'alegria interior, d'autenticitat. El meu poble està ple de paisatges. Els colors canvien segons l'estació de l'any, però cada moment té els seus tocs màgics que el fan especial. Recordo uns arbres meravellosos, enormes, que a l'estiu, amb les seves branques plenes de fulles creen un sostre que protegeix del sol amb la serena placidesa de la seva ombra. En canvi, a l'hivern, les branques estan nues, però tenen la bellesa de l'espontaneïtat i l'oportunitat. És el que toca. A l'hivern, el sol és benvingut, els seus rajos no necessiten filtres que ens protegeixin. És la perfecció de les coses, les coses senzilles. No hi donem importància, però aquests arbres ens donen una lliçó de bondat i saviesa. Sempre és un bon moment per aprendre i donar gràcies.

res em manca

Res em manca d'allò que m'acompanya,
l'alegria, l'amor, la transparència.

No cal buscar paraules estranyes
per descriure la màgia d'una estrella.

Senzillament, és bella
i el qui ho sap perquè ho sent,
sent la bellesa.

La verdadera belleza no és una qüestió de formes i d'aspectes, és subtil, és lliure, té l'autenticitat d'un món que està per sota i per sobre dels sentits corporals. El cos és el nostre instrument i la ment el nostre servidor.

